

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

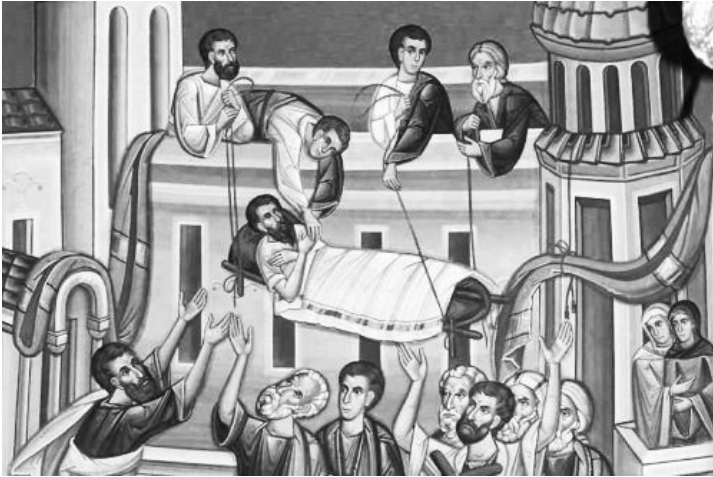
+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul VI • Nr. 6 (146) • 16 martie 2025

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Crâmpie din lumina sărbătorii

Puterea rugăciunii pentru aproapele

Vindecarea slăbănogului din Capernaum arată pe de o parte puterea rugăciunii noastre pentru aproapele, și cât de repede răspunde Dumnezeu la rugăciunea săvârșită din dragoste pentru celălalt, și pe de altă parte arată cât de strânsă este legătura dintre boală și păcat.

Cele mai mari minuni nu sunt cele înfăptuite asupra trupului, ci cele săvârșite cu sufletul omului. Vindecare pornește de la suflet și se răsfrânge inevitabil și asupra corpului. Căci omul, cunoscându-și păcătoșenia și primind întru sine încredințarea iubirii lui Dumnezeu, umplându-se de credință cere cu lacrimi vindecarea lui lăuntrică. Și astfel primește în chip tainic mai întâi tămăduire sufletului, și apoi își află și vindecarea neputințelor firii trupești. Și în cazul acestei minuni, Hristos ne arată că boala este o consecință a păcatului, și prin iertarea păcatelor, omul primește și eliberarea suferinței trupești.

Calea spre mântuire

Să iubim postul!

Sfântul Dimitrie al Rostovului

„Dacă nu iubești postul și nu te nevoiești cu înfrânarea generală a tuturor poftelor tale, nu vei avea niciodată limpezime duhovnicească, judecată dreaptă și rezultate pozitive în războiul contra patimilor. Astfel îți vei consuma viața în întunericul tulburării și al lipsei de înțelepciune și vei lua ca răsplată alungarea de la fericirea cerească.”

„Postul ocrotește orice virtute.”

- SFÂNTUL ISAAC SIRUL -

Perioada Triodului, uncuș spre Înviere

A treia săptămână din Postul Paștilor – îndemn stăruitor în lucrarea virtuților

Creștinii ortodocși de pretutindeni se află în cea de-a treia săptămână a Postului Paștilor, o perioadă specială din punct de vedere liturgic și duhovnicesc.

A treia săptămână din Postul Mare se deschide, ca și cea precedentă, cu un îndemn stăruitor în lucrarea virtuților, pentru a ajunge în Săptămâna Mare, după cum reiese și din slujba Vecerniei zilei de luni:

„Începând postul săptămânii a treia, pe cinstita Treime să o laudăm credincioșii, săvârșind cu bucurie cealaltă vreme a lui; și patimile trupești slăbindu-le, să culegem din sufletele noastre flori dumnezeiești, ca să împletim cununi stăpânei zilelor (n. r. ziua Învierii). Ca toți purtând cununi, să laudăm pe Hristos ca un biruitor”.

Părintele Macarios Simonopetrul consemnează că, în cadrul slujbelor acestei săptămâni, vom auzi tropare care vestesc praznicul Crucii din duminica următoare. Această temă a înainte-prăznuirii combină comemorările ciclului săptămânal cu cele ale Crucii și Pătimirilor din zilele de miercuri și vineri. Astfel, înțelegem că însăși Crucea îi călăuzește pe credincioși în timpul Postului Mare, ducându-i la cinstirea ei. Rugăciunile apostolilor din zilele de joi și mijlocirile mucenicilor din ziua de sâmbătă sunt invocate, de asemenea, pentru a susține mersul credinciosului spre Duminica a III-a.

Făcând referire la cea de-a treia săptămână din Post, Sfântul Nicolae Velimirovici, unul dintre cei mai mari sfinți contemporani, ne amintește de rădăcina și elementul de legătură al multor virtuți – dragostea față de aproapele:

„În această a treia săptămână a Postului Mare, lărgește-ți inima, ca să iasă toată invidia. Știi cum le grăiește Corintenilor preaințeleptul Pavel: «Gura noastră s-a deschis către voi, Corinteni, inima noastră s-a lărgit» (II Corinteni 6, 11). Unde este invidie, gura se strânge și nu vrea să grăiască aproapelui, iar inima se strânge, se contractă și se împuținează. Gândește-te, oare cu câte mii s-ar împuțina răutățile din patria ta dacă ar pieri invidia dintre oameni? Și cât s-ar împuțina certurile și iubirea de sine? Și cât s-ar împuțina răscoalele și războaiele și vărsările de sânge și urăciunea, doar de nu ar fi invidia!”

În această săptămână se oficiază cea de-a treia Liturghie din cultul Bisericii Ortodoxe: Liturghia Darurilor mai înainte sfințite. Sâmbătă va fi săvârșită Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, iar Duminică – Liturghia Sfântului Vasile cel Mare.

Sfânta Liturghie pe înțelesul nostru

Ieșirea cu sfânta Evanghelie (12)

Sursa: „Cartea deschisă a împărăției”, Mitropolitul Bartolomeu Anania

(continuare din numărul anterior)

Intrearea mică este un moment solemn al Sfintei Liturghii. Este numită așa spre a o deosebi de **Intrarea mare**, de după Heruvic, când se intră în altar cu Cinstitele Daruri.

Credincioșii o numesc și **ieșirea cu sfânta Evanghelie**. V-am spus că Evanghelia stă așezată pe Sfânta Masă, deasupra antimisului. Ea cuprinde textul integral al învățurii Domnului Hristos, așa cum a fost consemnată, sub asistența Duhului Sfânt, de cei patru evangheliști, Matei, Marcu, Luca și Ioan. În timpul utreniei, deci înainte de Liturghie, Evanghelia este scoasă din altar și așezată pe analog, în mijlocul Bisericii, la îndemâna credincioșilor, unde rămâne până la sfârșitul doxologiei. O știți, o cunoașteți, v-ați închinat în fața ei și ați sărutat-o cu evlavie.

Evanghelia liturgică e una din nestematele Ortodoxiei, ea îngemănând nu numai profunzimea și frumusețea, dar și sfințenia, așa cum vom vedea mai departe. La alte confesiuni creștine, Evanghelia este încorporată în Biblie ca întreg, iar voluminoasa Carte stă așezată pe amvonul din biserică, înalt, de unde se citește și se predică. Noi, ortodocșii, nu numai că o citim și o tâlcuim, dar o și cinstim. Cartea este legată în scoarțe scumpe, făcute din piele sau din metale prețioase (argint și aur), cizelate cu mare meșteșug, având în spate icoana Răstignirii, iar în fața pe aceea a Învierii, cele două evenimente în care se concentrază întregul proces al mântuirii noastre. Voi reveni asupra sfințeniei acestei Cărți.

În timp ce se cântă antifonul al treilea, preotul deschide ușile împărătești, face trei închinăciuni în fața sfintei mese, ia Sfânta Evanghelie de pe sfântul antimis, punând în locul ei Sfânta Cruce, și, ținând-o ridicată cu ambele mâini în dreptul frunții, înconjoară sfânta masă, iese din altar pe ușa de miazănoapte, precedat de o **făclie aprinsă**, și se oprește în mijlocul bisericii, sub policandru, unde își pleacă fruntea și rostește încet următoarea **rugăciune**:

Stăpâne Doamne, Dumnezeuul nostru, Cel ce ai așezat în ceruri cetele și oștile îngerilor și ale arhanghelilor spre slujba slavei Tale, fă ca împreună cu intrarea noastră să fie și intrarea sfinților Tăi îngerilor, care slujesc împreună cu noi și împre-

ună slăvesc bunătatea Ta. Că Ție Ți se cuvine toată slava, cinstea și închinarea, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Preotul, rezemând ușor Evanghelia de umărul stâng, face semnul binecuvântării cu mâna dreaptă și rostește încet: **Binecuvântată este intrarea sfinților Tăi, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.**

Apoi, cu Evanghelia ridicată, merge până în fața ușilor împărătești, unde o înalță solemn și rostește cu voce mare: **Înțelepciune; drepti.** Intră în altar și o rează pe sfântul antimis, în locul Sfintei Cruci.

Voi încerca să vă tâlcuiesc, pe rând, secvențele acestui moment.

E nevoie însă ca mai întâi să vă spun că Sfânta Evanghelie e mai mult decât simbolul (adică închipuirea) lui Hristos; ea este însuși Hristos. În ea se cuprinde cuvântul lui Dumnezeu-Tatăl, rostit prin Fiul Său intrupat: „Eu nu de la Mine am grăit, ci Tatăl, Cel ce M-a trimis, El Mi-a poruncit ce să vă spun și ce să grăiesc. [...] Precum Mi-a spus Mie Tatăl, așa grăiesc” (In 12, 49-50). E motivul pentru care Fiul lui Dumnezeu este numit și Cuvântul (Logos-ul), prin Care – și împreună cu Care – a creat Dumnezeu lumea (In 1, 1-3, 14). V-am vorbit în altă zi despre identitatea dintre numele și persoana lui Iisus Hristos. Vă este mai ușor acum să înțelegeți de ce Evanghelia, care cuprinde Cuvântul, este însuși Cuvântul, adică Hristos, în fața Căruia, cântând, se pleacă poporul: „Veniți să ne închinăm și să cădem la Hristos”.

Intrarea este precedată de **ieșire**. Momentul reiterează ieșirea Domnului din anonimat, la vârsta de treizeci de ani, și intrarea Lui în misiunea publică. Așezată pe sfânta masă și închisă între scoarțele ei împodobite, Evanghelia era tăcută. Acum, reșezată la locul ei, e gata să se deschidă – ceea ce va face foarte curând – și să grăiască.

Citându-l pe **Paul Evdochimov**, Părintele Stăniloae subliniază faptul că întâlnirea noastră de acum cu Iisus Hristos nu este simbolică, ci reală. „Prin puterea misterului liturgic, timpul se deschide, iar noi suntem proiectați pe planul unde eternitatea se încrușează cu timpul. În Liturghie, noi devenim contemporani reali ai evenimentelor biblice, de la Geneză până la a Doua Venire.”

În același timp, **Sfânta Evanghelie este și icoana lui Iisus Hristos**.

Făclia aprinsă care precedă Evanghelia îl simbolizează pe Sfântul Ioan Botezătorul, Înaintemergătorul Domnului. Dacă sunt mai multe, ele îi amintesc pe ceilalți profeți ai Vechiului Testament care au prevestit venirea lui Mesia. *(Va urma)*

privire generală asupra vieții, operei și procesului de canonizare al Părintelui Cleopa:

Viața și copilăria

S-a născut pe 10 aprilie 1912 în comuna Sulița, județul Botoșani, într-o familie numeroasă, primind numele Constantin Ilie la botez. Încă din copilărie, a avut o înclinație spre viața religioasă, fiind profund influențat de viața monahală din zonă.

Intrarea în monahism

La vârsta de 17 ani, în 1929, a intrat ca frate la Mănăstirea Sihăstria din județul Neamț, unde a început să ducă o viață de rugăciune și ascultare. A fost tuns în monahism în 1937, primind numele Cleopa (însemnând „cel care vede slava lui Dumnezeu”).

Activitatea duhovnicească

A devenit stareț al Mănăstirii Sihăstria în 1944, fiind cunoscut pentru talentul său de predicator și povătuitor. În perioada comunistă, a fost urmărit de autorități din cauza influenței sale spirituale și a fost nevoit să se retragă de mai multe ori în pustie. După revenirea la Sihăstria, a devenit o figură centrală a Ortodoxiei, atrăgând mii de pelerini și tineri călugări dornici să învețe de la el. *(Va urma)*

2025 - Anul omagial al Centenarului Patriarhiei Române

Sfântul Cuvios Cleopa de la Sihăstria (1)

Preot Roman Cătălin

Saisprezece cuvioși și mărturisitori români au fost canonizați anul acesta, când Biserica Ortodoxă Română aniversează un secol de la recunoașterea statutului de Patriarhie. Între aceștia se numără și unul dintre marii duhovnici contemporani, viețuitor la Mănăstirea Sihăstria, Sfântul Cuvios Cleopa.

Părintele Cleopa Ilie (1912–1998) este una dintre cele mai importante figuri ale Ortodoxiei românești din secolul al XX-lea, cunoscut pentru înțelepciunea sa duhovnicească, viețuirea ascetică și misiunea sa de povătuire a credincioșilor. Iată o